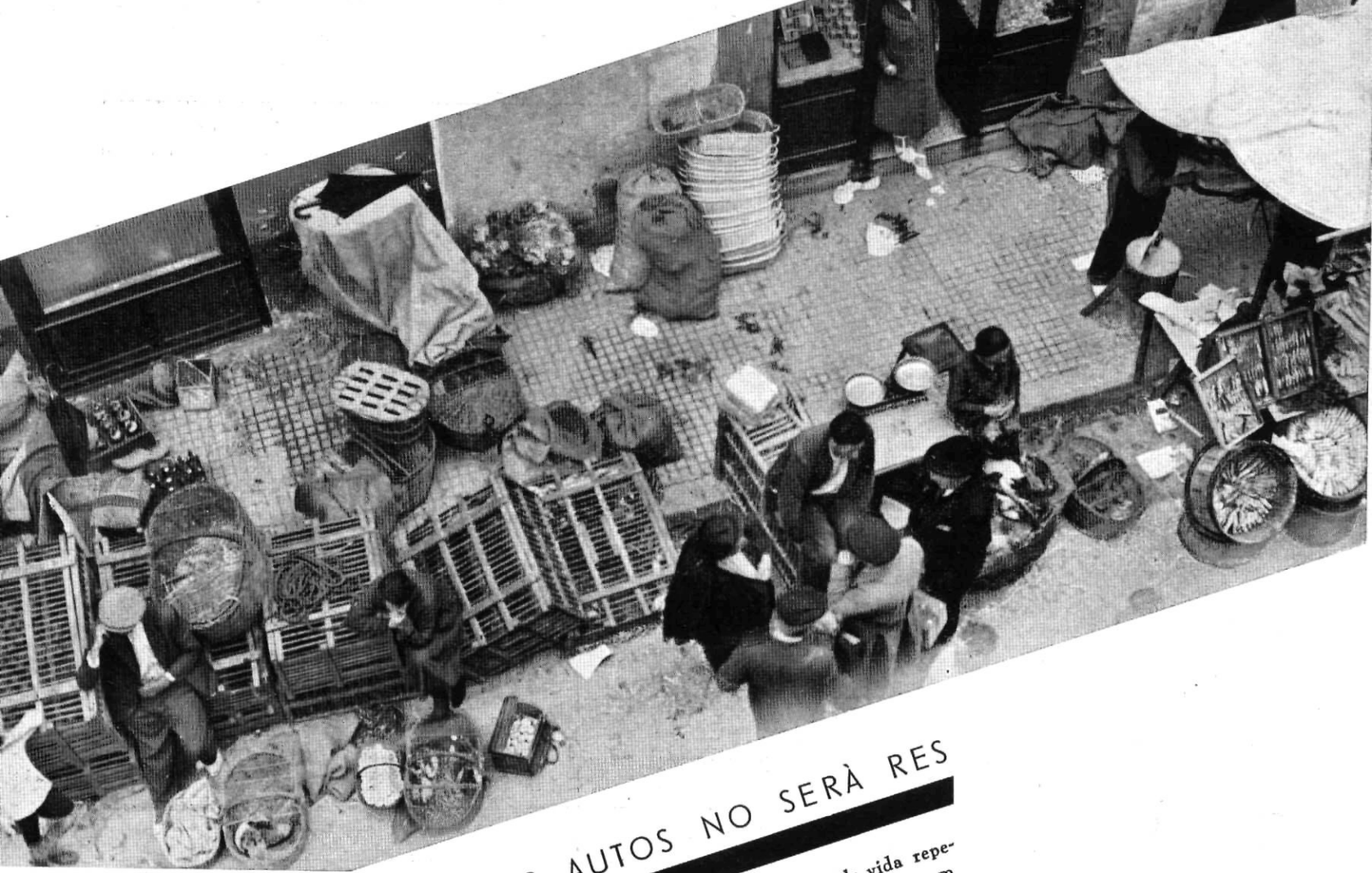

Una vorera de la Plaça de l'Oli. Alcalòide del mercat. Barreja d'aviram, ous, alls, arengades... Una mica de cada cosa.

Clixé Guàrdia

AIXÒ DELS AUTOS NO SERÀ RES

Així com hem conegut el botiguer que es passà tota la vida reptint que mai no havia vist «una crisi com la d'ara», també coneixem el granollerí que viu enyorant «aquells mercats d'abans». La causa d'aquest plany són els camions. Però si no fossin els camions, fóra altra cosa.

Nosaltres som l'antítesi d'aquell botiguer de la crisi i d'aquest granollerí que enyora els mercats d'abans. D'abans només n'enyorem els nostres vint anys, que no hi ha res al món que ens els torni amb aquella florida d'il·lusions i d'esperances. Del demés, preferim l'avui a l'ahir, tot esperant un demà que indubtablement serà millor. Som optimistes de mena i creients fins el fanatisme en l'obra del progrés humà.

Els camions no fan cap mal al mercat. Potser no li fan tot el bé que voldríem i que podrien fer-li; però d'això, qui en té la culpa?... Si a Granollers no hi ha hagut una visió d'aquesta transformació de la vida, ni gent d'empresa, no ens entestem a doldre'ns d'un avenç que ha transformat el nostre mercat, com moltes i moltes altres coses. El camió, com tots els invents de l'enginy humà que «queden», no fa sinó aconseguir una necessitat. L'home cada dia sent més la pruija d'anar d'ací d'allà i el tren no podia enfil·lar-se a les muntanyes ni travessar els llocs i llogarrets on s'enfila l'auto.

El camió és com el teler mecànic, que havia d'arruïnar els teixidors de fa cent anys i com les màquines de cosir, que havien de deixar sense feina les cosidores i ara són milions els que teixeixen i les dones que cusen, demés dels milions que construeixen els telers i les màquines de cosir.

Aquesta cançó contra els autos és la mateixa dels que veuen en el cinema l'enemic del teatre i en la ràdio i el cinema la mort dels músics. Fa trenta anys que hi ha cinema i el teatre és viu i els comedians també i amb més dignitat que abans. I, malgrat la ràdio, el cinema i tota mena de música mecanitzada, d'aquí deu, d'aquí vint anys, hi haurà més músics que avui i es guanyaran millor la vida, tal com avui n'hi ha molts més; i se la passen millor que vint anys enre-